

Pál küzdelme a gyülekezetért Kolossé 3.

Alkalom: vasárnap de.

Dátum: 2024.09.22.

Ige: Kol 2,1-7

Róma 3,24-25 ²⁴Isten ingyen igazít meg az ő kegyelméből a Krisztus Jézusban lett váltság által. ²⁵Őt rendelte Isten engesztelő áldozatul az ő vére által azoknak, akik hisznek. Ebben mutatta meg igazságát.

1. Kedves Testvérek! Egyszer egy fiatal zimbabwei lelkipásztor a következő levelet írta:

„Én a szégyentelenek közösségéhez tartozom. Bennem van a Szentlélek ereje. A kocka el van vetve. Átléptem a vonalat. Meghoztam a döntést – az Ő tanítványa vagyok. Nem nézek vissza, nem lassítok, nem engedem el, nem hátrálok meg, és nem maradok veszteg. A múltért megváltást nyertem, a jelenemnek van értelme, a jövőm biztos. Leszámoltam a langyos étellel, a látásban járással, a sima térdekkal, a színtelen álmokkal, megszelídített látásokkal, a világias beszéddel, az érdektelen adakozással és a törpe célokkal.

Nincs többé szükségem az előkelőségre, a jólétre, a pozícióra, az előléptetésre, az éljenzésre vagy népszerűsége. Nem kell, hogy első legyek, a csúcson legyek, elismerjenek, dicsérjenek, tekintettel legyenek rám vagy megjutalmazzanak. Hit által élek, az Ő jelenlétére támaszkodom, türelemben járok, az ima támogat, és erővel munkálkodom.

Arcom, mint a kovakő, léptem gyors, célom a Menny, utam keskeny, ösvényem göröngyös, úti-társam kevés, Vezetőm megbízható, küldetésem világos. Nem tudnak megvenni, megalkuvásra készíteni, eltéríteni, elcsábítani, visszafordítani, megteveszteni vagy késleltetni.

Szemem se rebben, ha áldozatot kell hozni, nem habozok az ellenséggel szemben, nem leszek senki cinkosa a népszerűség tavánál, és nem bolyongok a közpszerűség labirintusában.

Nem adom fel, nem fogom be, és nem engedek, amíg nem tartottam ki, nem gyűjtöttem eleget, nem imádkoztam eleget, nem fizettem és prédikáltam eleget Krisztus ügyéért. Jézus tanítványa vagyok. Tovább kell mennem, amíg Ő vissza nem jön, adnom kell, amíg össze nem esek, prédikálnom, amíg mindenki meg nem tudja, és dolgoznom, amíg Ő meg nem állít. Amikor pedig eljön az övéért, nem lesz neki nehéz felismerni engem. Tisztán látszik majd a zászlóm.”

Ezt a levelet egy Krisztusért a végsőkig elkötelezett lelkipásztor írta. Olyan ember, aki az afrikai Zimbabweben szolgált. Egy olyan országban, ahol az ország lakosságának több mint 80%-a keresztyén. Nagyon súlyos a gazdasági helyzet, magas a HIV vírussal fertőzöttek száma. Ebben a helyzetben emelt szót ez a lelkipásztor a lelki, a hitbeli megújulásért. Ez a számunkra névtelen és ismeretlen lelkész állhatatosan küzdött a saját népéért.

2. Pál apostol egy letűnt korban, a Kr.u. I. században ugyanilyen elszántan küzdött a Kis-Ázsiában, vagyis a mai Törökország területén lévő gyülekezetekért. Ebből a most felolvasott részből egész pontosan kiderül, hogyan küzd a Kolossében és Laodiceában élő keresztyénekért. Olyanokért, akiket nem is ismert személyesen. Csak a gyülekezet vezetőjét, Epafrászt ismerte az apostol.

Pál levele egyaránt szól nektek, akik a Bocskai téri Gyülekezetnek vagytok a tagjai, és szól nekünk, akik a gyülekezet vezetői vagyunk.

Bátorít bennünket Pál levele. Illetve hozzáteszem, hogy bátorít bennünket ennek az afrikai lelkipásztornak a levele is. Így lehet összefoglalni: ez a levél Krisztusért odaszánt életre és a meg nem alkuvó küzdelemre bátorít. Ezt az odaszánt, meg nem alkuvó küzdelmet nézzük meg most Pál levele alapján. Mire tanít bennünket az apostol szavain keresztül az Úr?

Pál apostol küzd a gyülekezetért. Küzdelmének célja:

I. Az első, amit kihangsúlyoz, hogy **szívük felbátorodjék összeforrva szeretetben**. Az apostol korában egy tévtanítás, a gnózis kezdett elterjedni és teret hódítani. Ennek lényege, ahogy azt a múlt héten is hallottuk, hogy a hamis tanítók azt hangoztatták, hogy Krisztus

ismerete kevés az üdvösséghez. Hogy Krisztus keresztdozata kevés a megváltáshoz. De majd ők megoldják a problémát! Mert ők birtokában vannak egy titkos tudásnak, egy bizonyos ismeretnek, a gnóziának. Tehát azok, akik őket követik, akik rájuk hallgatnak, azokat ők fogják elsegíteni az üdvösségre a titkos ismeret által.

Ez azonban hazugság. Ez ellentmond mindannak, amit Jézus Krisztus kijelentett, de ellene mond általában is a Szentírás tanításának. Mert tudjuk jól azt a Szentírásból, hogy teljes bűnbocsánathoz, az üdvösséghez és az örök élethez elegendő az, ha az ember hisz Jézus Krisztusban, mint Megváltójában. Ennek az alapja pl. a Jn 3,16 **Mert úgy szerette Isten a világot, hogy megszületett Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.** Vagy az ApCsel 16,31 **Higgy az Úr Jézusban, és üdvözülj mind te, mind a te házad népe.**

No de mit lehet akkor tenni, amikor valaki elképesztően meggyőzően mondja ennek az ellenkezőjét? Mit tehetünk mi, egyszerű hívő emberek azzal, ha valaki rendkívül határozottan azt állítja, hogy az üdvösséghez vagy ahhoz, hogy Isten megbocsásson nekünk, kell még valami más is, valami külső segítség, valami speciális ismeret, egy jó tanfolyam a Bibliáról, valakinek a közbenjárása?

A tapasztalat az, hogy az egyszerű ember sokszor hallgat a nálánál határozottabb meggyőzően érvelő másik emberre. Tapasztalat az is, hogy bizony túlzott bizalommal vagyunk ilyen esetekben, mert szimpatikusok, jól öltözöttek, esetleg kibérelték a művelődési házat, és ott tartanak egy lenyűgöző előadást. És máris becsaptak bennünket.

Tudjátok, a hazugságot sokszor azért lehet nehezen felismerni, mert csak egy egészen kicsit tér el az igazságtól. Jelen esetben a Biblia azt mondja az üdvösségről, hogy egyedül Jézus által (Solus Christus reformátori elv). Míg ezek a tévtanítók, hamis tanítók azt mondják, hogy Jézus és még valami. Itt az **és** szón van a hangsúly, mert valamivel ki akarják egészíteni Krisztus áldozatát.

Pál apostol azt mondja, hogy azért küzd, hogy a gyülekezeti tagok **szíve felbátorodjék összeforrva szeretetben.** Ezt úgy kell érteni, hogy a gyülekezet, illetve benne az egyes hívő emberek lelki immunrendszere, ellenállóképessége erősödjön meg. Mert ha megerősödnek, akkor ellenállók lesznek a hamis tanításokkal, a hazugságokkal szemben.

Tehát a lelki megerősödésnek ez az első lépése, hogy **szívük felbátorodjék összeforrva szeretetben.** Ebben természetesen az is benne van, hogy ha az egyes tagok lelkileg szeretetben összekapcsolódnak, vagyis szeretik egymást és Krisztusban testvérei egymásnak, akkor együtt lesznek bátrak. És együtt bátrabbak lesznek, és bátrabban fognak ellenállni a megtévesztéseknek. Egymást bátorítják, egymást figyelmeztetik, hogy „te, ezzel az előadással nagyon vigyázz, mert lehet, hogy nem biblikus az, amit ott mondanak!” (megtörtént!)

3. Aztán Pál apostol úgy folytatja gondolatait, hogy a lelki felvérteződésnek és megerősödésnek az a következő lépése, hogy a gyülekezet tagjai **Eljussanak a teljes megértés egész gazdagságára.** Vagyis az Igét, az Isten kijelentését ne csak úgy körül-belül értegetssék és ne csak úgy nagyjából ismerjék, hogy hát igen van valami ilyesmiről szó a Bibliában. Hanem a hívő ember igenis eddige magát lélekben és hitben. És a hitéhez ragasszon tudományt, ahogy olvassuk a Károli Gáspár féle fordításban Péter apostol 2. levelének 1. fejezetében.

A hit mellé kell az ismeret – ezt vallja Pál apostol is. De figyeljük meg a különbséget. A gnosztikus hamis tanítók azt mondják, hogy a hit és a titkos ismeret üdvözít. Pál pedig azt mondja, hogy a hit üdvözít, az ismeret, a Krisztusról szóló ismeret pedig megerősít, alátámasztja a hitünket. Az ismeret nem mond újat Krisztusról, hanem segít megismerni Krisztust. Nagyon finom különbség van az igaz és a hamis tanítás között.

Pál tehát **az Isten titkának ismeretéről** beszél, ami nem más, mint Krisztusnak az ismerete. Az Atya Isten kinyilatkoztatta az üdvösség titkát akkor, amikor Fia, Jézus Krisztus megszületett erre a földre, amikor emberré lett. És ezzel lehetőséget adott minden embernek, hogy megismerje az üdvösségre vezető utat, a hit útját. És megismerje az üdvösség szerzőjét, Jézust, aki a kereszten megváltó halált halt érted és értem. Ezért aki ismeri Krisztust, az bölcsességre és a

legfontosabb ismeretre jutott el. És ez a bölcsesség és ez az ismeret tökéletesen elegendő az üdvösséghez. Ezen felül nem kell semmi más.

Úgy gondolom, hogy a gnosztikusok okoskodása nemcsak az első században okozott nagy lelki károkat, hanem végig vonult a történelmen is. A reformáció korában Bullinger Henrik fogalmazta meg a Szentírás alapuló tanítást, a Heidelbergi Kátét, mely rendkívül jó összefoglalást ad keresztyén hitünkről. És ez a gnosztikus tévtanítás ott volt a 16-17. században is, mert a H.K.-ban is kiemeli azokat az Igéket, illetve az Igére épülő tanításokat, melyek szerint elegendő a Krisztus-hit az üdvösséghez.

A Heidelbergi Káté **21. kérdése: Mi az igaz hit?**

*Az igaz hit ismeret, amelynél fogva igaznak tartom mindazt, amit Isten az ő igéjében nekünk kijelentett. Ám egyúttal szívbeli bizalom is, amelyet a Szentlélek ébreszt bennem az evangélium által, hogy Isten nemcsak másoknak, hanem nekem is bűnbocsánatot, örök igazságot és üdvösséget ajándékozik, **ingyen kegyelméből, egyedül Krisztus érdeméért.** (Róma 3,24-25 – alapige; Gal 2,16)*

3. Pál apostol azért figyelmeztet, mert látja a veszélyt: a gyülekezet megtévesztését és félrevezetését. És hát lássuk be azt, hogy azoknak, akik minden áron arra vágnak, hogy őket kövessék az emberek, azok fognak találni olyan követőket, akiknek egyszerűbb emberi tanításokat követni, mint a Szentírás tanítását. És azok az emberek, akiknek nem eléggé szilárd a hitük, és ráadásul a Szentírást kevésbé ismerik, azok könnyen ráhagyatkoznak ilyen megtévesztő vezetőkre.

Pál bölcsen figyelmezteti a gyülekezetet, de egyben meg is dicséri őket. Így jellemzi a gyülekezetet:

- Szép rendben élnek
- Krisztusba vetett hitük szilárd
- Elfogadták Krisztust,

És ha így van, ha elfogadták Krisztus, akkor ebből ezek következnek:

- **éljenek is Krisztusban** (2,6)
- **Meg kell gyökerezni Krisztusban** (2,7)
- **Fel kell épülni Krisztusban**
- **A hit által meg kell erősödni**
- **Hálát adni egyre bőségesebben**

I. Ezek azok a lépések, melyek megerősítik a gyülekezet lelki immunrendszerét, mely által ellen tudnak állni mindenféle hamis tanításnak. Meggyökerezni Krisztusban és Benne élni azt jelenti, hogy megismerem Krisztus tanításait, és szüntelenül arra törekszem, hogy az életem összhangban legyen az Úr Jézus tanításaival.

Az a levél, amit egy ismeretlen zimbabwei lelkipásztor írt, pontosan ezt a lelki folyamatot mutatja meg nekünk. Úgy tűnik, hogy egy ideig az a lelkész megpróbált lavírozni, hogy eleget tegyen a Bibliában leírtaknak is és megfelelő legyen a világ elvárásának is. Talán éppen a régi barátai felől érkezett ez az elvárás, akik azt mondták, hogy nem kell a hitet annyira komolyan venni, nem kellene állandóan Jézusról beszélni, stb.

És ő megpróbált ezeknek az embereknek is a kedvében járni, mígnem rájött arra, hogy ez kétfelé sántikálás. Egy kicsit Isten, egy kicsit a világ. Végül erre mondott nemet, és határozottan elkötelezte magát Krisztus ügye mellett.

A Krisztus ügye melletti elköteleződést hangsúlyozza Pál apostol is a Kolossébeli gyülekezetnek. Úgy tudnak Krisztus mellett egyre jobban elköteleződni, ha szüntelenül azt keresik, hogy mi az, amiben Isten gyönyörködni tudna? Mit tenne az ő helyükben Jézus? Krisztus kijelentése lesz az életükben az etalon, a mérték, amihez minden nap hozzáigazítják cselekedeteiket. Így meggyökereznek Krisztusban és felépülnek őbenne.

Az életük alapja Krisztus lesz, a létező legszilárdabb erkölcsi és hitbeli fundamentum. És erre az alapra építik rá az életüket.

II. Amikor pedig döntési helyzetbe kerülnek, akkor azt gyakorolják, hogyan lehet a hit által dönteni. Hiszik azt, hogy amit Isten megmutatott vagy megígért számukra az sokkal jobb, mint bármi más. Ezért felismerik a hamis ígéreteket, és elutasítják azokat. És hitben rá mernek állni az Úr igaz ígéreteire.

Pl. valaki azért lép ki a munkahelyéről, mert a főnöke megpróbálta rávenni valamilyen tisztességtelen dologra, és ezt ő a Krisztus-hite miatt utasította el, vagy mert más az értékrendje, mint a főnökéé, akkor számára valódi hit-kérdés az, hogy az Úristen gondoskodik arról, hogy legyen újra biztos megélhetése. És itt eszünkbe juthat az a történet, amikor Ábrahám arra készült, hogy Isten parancsára feláldozza Izsákot, majd az utolsó pillanatban Isten megmutatta azt, hogy Ő gondoskodott áldozati állatról. Ábrahám pedig így nevezte el azt a helyet: Az Úr gondoskodik. (1Móz 22,14)

III. Végezetül, de nem utolsó sorban az apostol azt tanácsolja, hogy **hálaadásotok legyen egyre bőségesebb.** Szokatlan tanács. Sőt, egy kicsit ellentmondást is lehet érzékelni benne. És mintha nem is illeszkedne az előbbi felsorolásba ez az utolsó tanács.

Miért tartja Pál fontosnak a hálaadást, a hálaadásban való növekedést? Meggyőződésem, hogy amikor Istennek adunk hálát, akkor nemcsak azt köszönjük meg, ami a múltban és a jelenben megköszönhető, ami már eddig adott nekünk okot a hálaadásra, hanem azért is hálát adhat a hívő ember, amit Isten ezután fog tenni. Sőt, jó hálát adni Istennek azért, Aki. Hogy Ő a mindenható, a kegyelmes és a gondviselő Úr.

Amikor hálát adunk Istennek, és különösen, amikor hálát adunk a holnapért, a jövőbeli gondoskodásáért, akkor a hálánkkal azt fejezzük ki, hogy mi szilárdan hiszünk Isten gondviselő kegyelmében. Kifejezzük a feltétel nélküli bizalmunkat. Ez legszebben abban látszik meg, hogy hálát adunk az üdvösségünkért, hiszen az üdvösségben csak halálunk után lesz részünk. A földi életünkben mienk az ígéret és a reménység, amiért már most úgy adunk hálát, hogy teljes bizonyosságban vagyunk, hogy az üdvösségben örök életünk van és lesz.

4. Kedves Testvérek! Befejezésül csak annyit szeretnék még mondani, hogy az apostollal együtt én is, mi is küzdünk értetek, hogy **Gyökerezetek meg Krisztusban és épüljete fel őbenne, erősödjete meg a hit által, amint tanultátok, és hálaadásotok legyen egyre bőségesebb.** Ámen.

Loment Péter lelkipásztor